

Dilluns I d'Advent

Text de l'Evangelí (Mt 8,5-11): En aquell temps, Jesús va entrar a Cafar-Naüm. Un centurió l'anà a trobar i li suplicava: «Senyor, el meu criat és a casa al llit amb paràlisi i sofreix terriblement». Jesús li diu: «Vinc a curar-lo». El centurió li respon: «Senyor, jo no sóc digne que entris a casa meva; digues només una paraula i el meu criat es posarà bo. Perquè jo mateix, que estic sota les ordres d'un altre, tinc soldats a les meves ordres. I a un li dic: 'Vés-te'n', i se'n va, i a un altre: 'Vine', i ve, i al meu criat li mano: 'Fes això', i ho fa».

Quan Jesús ho sentí, en quedà admirat i digué als qui el seguien: «Us asseguro que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe. I us dic que vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel».

«Us ho dic amb tota veritat: No he trobat dintre d'Israel ningú que tingué tanta fe»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, Cafar-Naüm és la nostra ciutat i el nostre poble, on hi ha persones malaltes, conegudes unes, anònimes altres, sovint oblidades a causa del ritme frenètic que caracteritza la vida actual: carregats de feina, anem corrent sense parar i sense pensar en aquells que, per raó de la seva malaltia o d'una altra circumstància, queden al marge i no poden seguir aquest ritme. Tanmateix, Jesús ens dirà un dia: «Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40). El gran pensador Blaise Pascal recull aquesta idea quan afirma que «Jesucrist, en els seus fidels, es troba a l'agonia de Getsemaní fins a la fi dels temps».

El centurió de Cafar-Naüm no s'oblida del seu criat prostrat al llit, perquè l'aprecia. Malgrat ser més poderós i tenir més autoritat que el seu servent, el

centurió agraeix tots els seus anys de servei i li té una gran estima. Per això, mogut per l'estima, s'adreça a Jesús, i en presència del Salvador arriba a fer una extraordinària confessió de fe, recollida per la litúrgia Eucarística: «Senyor; jo no sóc digne que entreu a casa meva: Digueu-ho només de paraula, i el meu criat es posarà bo» (Mt 8,8). Aquesta confessió es fonamenta en l'esperança; brolla de la confiança posada en Jesucrist, i alhora també del seu sentiment d'indignitat personal, que l'ajuda a veure la seva pobresa.

Només ens podem atansar a Jesucrist amb una actitud humil, com la del centurió. Així podrem viure l'esperança de l'Advent: esperança de salvació i de vida, de reconciliació i de pau. Solament pot esperar aquell que reconeix la seva pobresa i és capaç d'adonar-se que el sentit de la seva vida no està en ell mateix, sinó en Déu, tot posant-se a les mans del Senyor. Atansem-nos confiadament al Crist i, alhora fem nostra la pregària del centurió.